

Indonesië 2015

Deel 10

Java – Sumatra

We komen aan in een uitstekend hotel in Bukittinggi en ligt 108 kilometer ten noorden van Padang.

We hebben ons verslapen ondanks een extra wekker die op zes uur 's morgens is afgesteld. De wekker blijft wel een uur lang rinkelen!

We krijgen eerst koffie op de kamer en hebben daarna een goed ontbijtbuffet met van alles te kus en te keur. Vandaag een rondtoer gepland vanuit ons hotel.

Om 9.30 uur gaan we als eerste naar Ford de Kock. Het fort is te bereiken via een lange brug. Voor de toeristen en de bevolking is er een dierentuin omheen gebouwd. Ik zie opnieuw Olifanten waar ik lang naar kijk. Deze zijn

vastgemaakt aan een ketting en wanneer ik over de beplanting heenstap, kan ik ze bij wijze van spreken, zelfs aaien. Verder papagaaien in grote kooien en een kleine warung voor versnaperingen.

Het Fort is slecht onderhouden en heeft voor de Indonesische bevolking geen enkele historische waarde. Het Fort is in 1825 ten tijde van de Paderi-oorlogen door kapitein Bauer gebouwd op de heuvel Jirek en kreeg aanvankelijk de naam Sterrenschans. Later is de naam veranderd in Fort de Kock naar de legeraanvoerder Hendrik Merkus de Kock. Van het fort zelf is heden ten dage niets meer over alleen een gedenkplaat, een paar kanonnen

en de in het landschap nog herkenbare aarden wallen herinneren de plaats waar het fort gestaan heeft.

Bij de ingang worden we aangehouden door een groepje studenten. Ze hebben een schriftje bij zich met de vragen die ze aan ons willen stellen.

We bezoeken ook een museum. Enkele oude wapens en oude klederdrachten zijn tentoongesteld. Veel meer dan dat is er niet te zien.

We drentelen nog wat rond en besluiten te gaan naar het Karbouwengat. Alleen om die naam moet ik al vreselijk lachen. Die naam hebben de Nederlander hieraan gegeven omdat er regelmatig karbouwen invallen. De oorspronkelijk naam is Ngarai canyon.

De wanden zijn van kalksteen, die langzaam afbrokkelt.

Bij een warung kan je noten kopen voor de apen en wat drinken.

Een makaak, lid van een grote groep gevaarlijke apen, zit op zijn post.

Vele mensen

gooien dan ook noten naar de apen, alvorens naar beneden te lopen. Daar is een paviljoen waar je kan zitten en genieten van het prachtig uitzicht. De apenfamilie is daar ook, maar met wat noten houd ik ze op afstand.

Jongere toeristen dalen af in het Karbouwengat, maar dat is niet weggelegd voor ons. Op zich best wel de moeite waard, want de steile rotswanden zijn begroeid met altijd groene tropische bossen.

Peter maakt onderweg een foto van de beroemde Jam Gadang toren die in 2006 is gebouwd en staat in het centrum van de stad Bukittinggi. Ik kan erin klimmen voor het mooie uitzicht. Jam betekent klok.

We gaan richting boven markt. Het is daar heel druk en onze chauffeur kan geen parkeerplaats vinden. Dan maar terug naar ons mooie hotel en doen een middagdutje. Lekker relaxed.

In de middag een enorme tropische bui die maar kort duurt. We zijn dat inmiddels wel gewend.

Om 19.00 uur gaan we eten in het centrum van

Bukittinggi in een goed restaurant. Peter heeft gesmild van rendang met van alles erop en eraan. We kopen ook bij een Chinese toko lekkernijen zoals risolles en pastei. Na het middageten maken we nog een rondrit met een dokar, ook bendy genoemd.

Ik geniet van deze rondrit en voor mijn part mag het langer duren. Peter krijgt van onze chauffeur een ring met black jack steen. In heel Indonesië is het een hype om zo'n ring met enorme steen te dragen. Er zijn talloze stalletjes met stenen waar je die kunt laten slijpen. Wanneer je met een heel kleine zaklantaarn onder de zwarte steen schijnt is die groen van kleur. Hij moet die wel omdoen, want het is een geschenk. Peter haalt zijn trouwring van zijn linker vinger af en geeft die aan mij om zuinig te bewaren in mijn tas. Hij heeft namelijk aan zijn rechtervinger een zegelring.

In ons hotel drinken we heerlijke papaya- en jeruk sap, alles vers (van de pers zeg ik altijd).

De volgende ochtend worden wij gewekt om 4.45 uur. Dat is te gek natuurlijk.

Gelukkig gaat de wekker opnieuw af omstreeks 6.00 uur. Peter haalt de batterij er maar uit. De wekker is helemaal van slag.

Eerst koffie op ons terras en later weer een goed ontbijt. Het hotel heeft vanuit het restaurant een prachtig panorama op de stad.

We moeten de koffers weer inpakken en gaan vandaag naar ons volgende hotel.

Onderweg veel files. Onze chauffeur maakt een omweg dwars door een kampong. Onderweg opgeschoten jongelui die om de haverklap 2000,00 rupia vragen. Dat gebeurt een paar keer

en niemand weet eigenlijk waarvoor ze dat (tol)geld gebruiken. De eerste stop is bij een meubelzaak waar we worden rondgeleid hoe ze het hout bewerken

voor huizen in Minangkabau stijl. Hoe geduldig verven de arbeiders de diverse onderdelen in verschillende kleuren.

Tussentijds drinken wij aan een meer koffie en gaan daarna richting oude Batak huizen waarvan er één 350 jaar is. Peter maakt foto's van de papaya, van een pisangbloem en van een sawo, allemaal nog aan de betreffende boom. De bloem van de pisangboom wordt direct geplukt door de bewoners om aan zijn istri te geven. Men zegt dat die goed is voor de borstvoeding.

Als laatste gaan wij naar het paleis van de Sultan. Die is twee keer afgebrand en herbouwd. Het paleis heeft daarnaast ook last gehad van diverse aardbevingen.

Na deze rondtoer weer een stop om wat te drinken. Het is heel erg warm.

We gaan nu richting Abdi Home Stay, het uiteindelijke doel waar we enkele nachten zullen blijven.

Onderweg zijn we nog gestopt bij een grote toko waar we kaas hebben gekocht en toiletartikelen. Bij elke vitrine, zonder dat ik daar

wat heb gekocht staat een speciaal busje om geld te doneren. Dit allemaal voor de moskee (Islam).

Overigens is het personeel te beroerd om zich te verroeren, bij wijze van spreken. Ik ben bij de afdeling cosmetica. Ik wijs wat aan en wil eigenlijk voor mijn gezicht nog een gezichts lotion. Die wordt op de toonbank gezet, maar ik wil graag een vergelijkbare andere hebben. Het gaat mij erom te lezen of ik er

geen allergische uitslag van krijg. De winkelbediende zegt boe noch bah, want wat haar betreft koop ik de hele rattenplan. Nou ja zeg, gezellig winkelen is er niet bij! De winkel heeft buiten ook een soort winkel en ik koop daar twee rissoles.

Bij de auto drink ik kelapa muda in de stromende regen. Eigenlijk wil Peter nog een kaneelboom vinden voor een foto. De chauffeur rijdt rondjes, maar misschien weet hij niet hoe een kaneelboom eruit ziet. 'Laat maar zitten', denken wij.

Eindelijk bereiken wij Abdi Home Stay. Het zijn schitterende huisjes midden in de sawah onder een hele hoge waterval. Om er te

komen is stuurmanskunst nodig en wat dat betreft is onze chauffeur daarin een kei.

Op een heel smal zanderig weggetje moet hij de auto keren en daarna een helling af om bij de huisjes te komen.

Wij hebben, denk ik, een van de beste huisjes gekregen. De andere huizen zijn naast elkaar gebouwd. De onze is via een kleine brug naar ons platje te bereiken. Onder het huis is een vijver met vissen en pal onder een enorme waterval.

We worden hartelijk ontvangen door de manager die even later zijn beste huis-boy opdracht geeft om ons water en glazen te brengen. Even later krijgen wij eten op ons terras en haalt daarna de lege borden weer op.

Moe maar tevreden kijken wij naar de sawah waar ook bèbèk te zien zijn. Even later komt dezelfde huis-boy ons nog een olielamp brengen die hij direct voor ons aansteekt. Het wordt langzamerhand donker en op de koop toe begint het te

onweren met grote bliksemflitsen.

Ik zie voor het eerst een fenomeen: een donkere lucht en daarvoor een schitterende sterrenhemel zoals die alleen in de tropen te zien is.

Alles bij elkaar heel romantisch met het olielampje en wij blijven gewoon op ons terras

zitten. Een klein poesje komt ook schuilen voor de regen en kruipt gezellig op Peters schoot.

Tevreden kruipen wij even later, na het olielampje te hebben uitgedaan, in bed onder de klamboe.

Morgen staat op het programma een becaktoer door de omgeving van Harau.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen